

rovněž povahu trestu za přestupek a bylo proto podle § 8 odst. 2 cit. zák. vyměřiti náhradní trest týmž druhem jako hlavní trest na svobodě, tudíž těžkým žalářem.

Čís. 3903.

Vyzvídání vojenského tajemství je v podstatě přípravným jednáním k jeho vyzrazení podle prvního odstavce čís. 2 § 6 zákona na ochranu republiky a jsou oba tyto případy k sobě v poměru subsidiarity.

V odst. třetím čís. 2 § 6 zákona je za trestné prohlášeno i další přípravné jednání: komplot s kýmkoli.

Čin vojenského vyzvědačství (odst. druhý čís. 2 § 6 zákona) je dokonán, jakmile pachatel vykoná činnost směřující a způsobitou k tomu, by mu opatřila znalost tajemství. Pokus je tu již činem dokonaným, je-li činnost nesena záměrem, vyzraditi tajemství přímo nebo nepřímou cizí moci; spolčení pak (odst. třetí čís. 2 § 6) je dokonáno dohodou odnášející se ať k vyzrazení podle odst. prvního, ať k vyzvídání podle odst. druhého čís. 2 § 6.

Nesejde na tom, zda osoba, jejímž prostřednictvím měl býti podle úmyslu pachatelů uskutečněn záměr, vyzraditi vojenské tajemství cizí moci, byla s touto mocí skutečně ve spojení a že snad vojenské tajemství bylo skutečně vyzraženo jen osobě nepovoláné, bylo-li právě vyzvídání (vyzrazení) neseno záměrem, jehož trestnost má býti postižena zákazem čís. 2.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, Zm I 308/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 27. ledna 1930, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 3 zák. z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., nikoliv, jak zněla obžaloba, František F. zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zákona a Alexander B. zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2 odst. 3 zákona, zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Podle skutkového zjištění nalézacího soudu odcizil obžalovaný František F. za aktivní vojenské služby několik vojenských plánů, týkajících se skutečností, pokud se týče opatření nebo předmětů, které v zájmu obrany republiky mají zůstatí utajeny. Obžalovaný Alexander B. pak doporučil F-ovi jistého Jana K-a, jakožto sprostředkovatele, který by ony plány prodal. K. na oko souhlasil, pak ale věc vyzradil a dal obžalované zatknouti. Obžalovaní, kteří se o prodeji plánů častěji spolu radívali, byli si vědomi onoho významu plánů. Nalézací soud neodsoudil obža-

lované pro zločin podle § 6 čis. 2 (u F-a odst. 2 a 3, u B-a jen odst. 3) zák. na ochr. rep., jak bylo žalováno, nýbrž jen pro zločin podle § 6 čis. 3 cit. zák., a to proto, že neměl za prokázáno, že plány měly podle úmyslu obžalovaných býti vyzrazeny cizí moci. Tento rozsudek napadá zmateční stížnost státního zastupitelství z důvodů čis. 5 a 10 § 281 tr. ř.

Odvody na zmateční stížnost státního zastupitelství zastávají názor, že K. byl jen osobou nepovolanou ve smyslu třetího odstavce čis. 2 § 6 zákona na ochranu republiky, že otázka »nepovolané osoby« je otázkou povahy objektivní, a že tedy nesejde na tom, jaký měli obžalovaní úmysl, nýbrž jen na tom, s kým jednali. Ježto pak K. nejednal s obžalovanými vážně, nýbrž jen na oko, nemohlo prý prostřednictvím jeho dojíti k vyzrazení plánů cizí moci a obžalování prý i bez ohledu na formální vady, vytykané rozsudku ve zmateční stížnosti státního zastupitelství, nemohou býti uznáni vinnými než zločinem podle čis. 3 § 6 zákona na ochranu republiky. Oporu pro své právní stanovisko spatřují odvody obžalovaných ve výroku rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. října 1925, č. j. Zm II 372/25, uveřejněného pod číslem 2137 sb. n. s. Než obvody obžalovaných stojí na stanovisku zcela pochybeném. Jest ovšem pravda, že osobou nepovolanou podle čis. 3 § 6 zákona na ochranu republiky je rozuměti jen toho, kdo není v žádném spojení s cizí mocí; než z toho by plynulo jen, že by (předpokládajíc rozsudkové zjištění, že K. v žádném spojení s cizí mocí nebyl) obžalovaní mohli býti vinnými jen zločinem podle čis. 3 § 6, kdyby nebyla zjištěna žádná jiná jejich činnost, než o které mluví tato stať zákona. Obžalovaným se však klade za vinu více: Obžalovanému F-ovi, že vyzvídal skutečnosti, opatření nebo předměty, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, by je vyzradil přímo nebo nepřímou cizí moci, a oběma obžalovaným, že se za účelem tím spojili, — tudíž činnost naplňující skutkové podstaty čis. 2 odst. 2 a 3 § 6 zákona na ochranu republiky. Vyzvídání vojenského tajemství je však v podstatě přípravné jednání k jeho vyzrazení podle odstavce 1 čis. 2 téhož § a jsou oba tyto případy k sobě v poměru subsidiarity. V odst. 3 čis. 2 je za trestné prohlášeno i další přípravné jednání: komplot s kýmkoli (srv. Milota, II. vydání zákona na ochranu republiky). Podle toho je čin vojenského vyzvědačství (čis. 2 odst. 2) dokonán, jakmile pachatel vykoná činnost směřující a způsobilou k tomu, aby mu opatřila znalost tajemství (rozh. čis. 2037 sb. n. s.), pročež pokus je tu již činem dokonáným, je-li činnost nesena záměrem, vyzraditi tajemství přímo nebo nepřímou cizí moci; spolčení (odst. 3 čis. 2 § 6) je dokonáno dohodou odnášející se ať k vyzrazení podle odst. 1, ať k vyzvídání podle odst. 2 čis. 2 § 6 (rozhodnutí čis. 2339 sb. n. s.). Nesejde tedy s tohoto stanoviska na tom, zda osoba, jejímž prostřednictvím měl býti podle úmyslu pachatelů uskutečněn záměr, vyzraditi vojenské tajemství cizí moci, byla s touto mocí skutečně ve spojení a že tedy snad bylo vojenské tajemství vyzraženo vskutku jen osobě nepovolané, bylo-li právě vyzvídání, pokud se týče vyzrazení neseno záměrem, jehož trestnost má býti postižena zákazem čis. 2. To ostatně zřejmě naznačuje zákon sám v čis. 3 § 6 slovy, že se vyzrazení vojen-

ského tajemství osobě nepovolané nebo vyzvídání tajemství, by bylo vyzraženo osobě nepovolané, tresce sazbou tam uvedenou, »není-li čin přísněji trestný«. Odvody obžalovaných se mýlí, majíce za to, že pro zařazení činů obžalovaných mezi případy § 6 je rozhodnou jen objektivní okolnost, že K. nebyl ve spojení s cizí mocí, což ostatně rozsudek ani výslovně nezjišťuje. V této souvislosti jest ještě podotknouti, že i nalézací soud zřejmě nevystihl, v čem podle obžaloby záleží trestná činnost obžalovaných, klada důraz na to, v jakém úmyslu obžalovaní prodali plány Janu K-ovi. Soud přehlíží, že obžaloba neklade obžalovaným vůbec za vinu, že vyzradili cizí moci přímo nebo nepřímo okolnosti, opatření nebo předměty, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, nýbrž že spatřuje vinu obžalovaného F-a v tom, že vyzvídával takové okolnosti, opatření nebo předměty, by je vyzradil přímo nebo nepřímo cizí moci, oběma obžalovaným pak, že se za tím účelem, t. j. za účelem vyzrazení plánů cizí moci spolčili. Oba tyto trestné činy nalézací soud po stránce objektivní zjišťuje a šlo tedy podle toho, co již uvedeno, jen o to, zda obžalovaní v době, kdy se dopustili těchto činů, to jest kdy si obžalovaný F. plány opatřil, pokud se týče kdy se oba obžalovaní spolčili, byli vedeni úmyslem, vyzraditi plány cizí moci, nesejde však na tom, zda v tomto úmyslu jednali také ještě při jednání s K-em, neboť trestná činnost za vinu jim kladená byla ukončena již vyzvídáním, pokud se týče spolčením se jako činy úplně samostatnými a v době vyjednávání s K-em již ukončenými, takže nezáleží vůbec na tom, zda obžalovaní byli i při vyjednávání s K-em ještě vedeni tímto úmyslem čili nic.

Čís. 3904.

Šestinedělní lhůta § 34 (2) zákona proti nekalé soutěži stejně jako lhůta § 530 tr. zák. k podání soukromé obžaloby počíná, když se obžalobce dověděl o trestném činu i o osobě pachatelově. Nepočítá se od okamžiku k okamžiku, nýbrž podle dnů, při čemž se den, kdy se žalobce dověděl o trestném činu a o pachateli, do této lhůty nepočítá.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, Zm I 221/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 21. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zlehčování podle § 27 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Šestinedělní lhůta § 34 (2) zákona proti nekalé soutěži stejně jako lhůta § 530 tr. zák. k podání soukromé obžaloby počíná, když se obžalobce dověděl o trestném činu jakož i o osobě pachatelově. Lhůta ta